

hvis mængden af debatter og de timer, vi har brugt på det, de samtaler, der har været både her i salen og andre steder om det, skal give udtryk for, at de skal omsættes til resultater, bliver det godt, så bliver det rigtig godt.

Jeg vil også gerne fra starten sige om ministerens redegørelse her i dag, at den er fin. Den er flot lavet. Der er mange ting, man kan læse i den og også blive klogere af det.

Når det er sagt, vil jeg også gerne sige, at de diskussioner, vi fører her, er noget med, at vi taler varmt om, at tingene skal gøres på en anden måde, og vi taler om holdninger om, hvad vi gerne vil stræbe imod, og så bliver det som regel lynhurtigt fulgt op af en række teoretiske, teknokratiske, ufølsomme analyser på forskellig vis om, at der er nogle marginaler her eller dér, der har forskubbet sig i indtjening og udvikling i et eller andet hjørne af landet. Eller man finder ud af fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, at med statslige arbejdspladser er det nu gået sådan og sådan, og det er slet ikke rigtigt, de ligger ikke i København, dem, der er lavet på det seneste.

Den form for eksakt videnskab, der ligger i at lave alle de her marginale analyser af, hvordan indtjeningen er gået, er ikke det papir værd, de er skrevet på, for det er ikke det, det handler om. Men vi er efterhånden endt i en situation, hvor vi tror, at vi kan sådan rapporte os til det hele og ud fra analyser, beregninger og statistik kan forklare og fortælle alting, og i virkeligheden er det slet ikke det, det handler om. Det er slet ikke det, vi er i gang med. Det, vi skulle i gang med, var at spørge: Hvad kan vi lave af operationelle ting, så det går i en anden retning?

Hvis skolen, hvis brugsen, hvis idrætsforeningen, hvis nogle af de elementer, der ligger i det lille samfund i landsbysamfundet, af en eller anden årsag falder ud, jamen så falder hele korthuset. Det er en dominoeffekt. Den er sikker hver gang.

Er skolen der ikke længere, er der ikke unge i idrætsforeningen, for så kan de lige så godt tage den dér klub, der ligger inde ved byskolen. Så har vi ikke længere de folk, som skal være det kulturelle grundlag og det bærende i det landsbysamfund senere hen.

Derfor er det vigtigt, at vi tænker på, hvad der er forudsætningen for, at de ting eksisterer, i stedet for at skrive rapporter om, hvad man kunne lave af andre og nye ting. Det kunne f.eks. være en låneramme med garanti for at bygge boliger i landsbyerne, som supplerede skolen op; tæt, lavt byggeri, dobbelthuse eller andet i en rimelig

størrelse til en rimelig pris, som unge familier kunne være i.

Det er jo vist med alle de beregninger, at der er 16 pct., der gerne vil bo derude. Hvis vi lavede nogle lånerammer og nogle garantier, gjorde vi, at det var muligt at bygge også lejebyggeri i nogle af de landsbyer, som kunne få nogle af de familier til, som kunne levere nogle af de børn, som kunne levere grundlaget for, at skolen stadig væk eksisterede, som kunne levere grundlaget for, at brugsen var der stadig væk, som kunne levere grundlaget for, at der var nogen i idrætsforeningen, at der var nogen i forsamlingshuset – at der var forudsætninger.

Det er den eneste vej, hvis man skal ændre på det her. Man kan ikke gøre det på anden vis. Det er ikke muligt på anden vis end at skabe grundlaget, for det er befolkningssammensætningen i et givet område, der afgør, om tingene hænger sammen.

Så skal vi også huske, at landdistrikterne jo ikke altid, men ofte hører til kommuner, som har ganske mange vanskeligheder med den kommunale finansiering og den form, vi har i dag, og det er jo en helt anden diskussion, når vi taler egentlig kommunal finansiering, hvor vi med bloktilskud og andet har fået lavet nogle systemer, der virker dybt tilfældigt og rammer i flæng. Det er jo en af de ting, som vi også er i gang med at kigge på, ikke dybt nok, synes jeg, men vi er dog i gang.

Derfor er det vigtigere, når vi taler landdistrikter, at sige: Hvad skal vi operationelt gøre for, at der er den forudsætning, der skal til? Altså at der er de mennesker, der skal til? Er der en befolkningssammensætning?

Det kan man altså kun gøre ved at skabe de muligheder, der skal være der. Det er vejen at gå. Nogle har været inde på, om det overhovedet har noget med os at gøre. Om ikke det er det lokale selvstyre, og om ikke det er kommunerne, det drejer sig om.

Nogle har været inde på, om ministeren kunne finde nogle ordninger, holde i hånd og hjælpe lidt på vej. Nogle kunne måske gå så langt som til at sige, at ministeren skal stille nogle krav om at få lavet nogle gedigne planer for, hvordan man holder de her mulige landsbyer intakte, så de også kan fungere fremover.

Ja, jeg vil sige, at indimellem kunne jeg da godt finde på at være lidt fundamentalist i den retning, for jeg synes, at det er vigtigt.

Men vi skal som sagt huske på, at nogle af de kommuner, som har den her opgave, er nogle af